

Kapitola 13

*Vánoční let do neznáma, ne neznámého místa,
ale atmosféry a příležitostí,
je tak vzrušující a plný očekávání. Optimista by nyní řekl:
Zimní Anglie na vás čeká
a otevírá náruč. Pesimista by mohl namítnout:
Nesni o tom, dokud v pořádku nepřistaneš.*

Usadila jsem se na sedadle u okna a cítila pravou cestovní pohodu. Všechno šlo jako po másle. Táta mě mile překvapil, když mi nabídl, že mě odveze na letiště. Víím, že nesnáší jezdit po Praze. Byl to pro mě takový hezký pomikulášský dárek. V autě jsme si příjemně povídali a táta mi na rozloučenou řekl: „Lucko, ne aby ses mi vdala do Londýna. Když už by ses musela vdát do zahraničí, tak tam, kam dojedu pohodlně autem po pevnině!“ Lišácky jsem tedy odvětila: „To mám vlastně na výběr chlapy z celé Evropské unie.“ Táta detailista začal s přednáškou. „To není až tak přesné, Švýcarsko je součástí schengenského prostoru a jednotného evropského trhu, ale ne Evropské unie. Tam bych ale dojel bez problémů. Naopak taková Sicílie a Malta jsou v Evrops...“ Přerušila jsem tátu, dala mu pusku na tvář a upřímně pověděla: „Tati, momentálně mám spadeno na jednoho Pražáka.“ A táta spokojeně kývl. „Ten by byl samozřejmě nejlepší. I když musím uvést na pravou míru, že bych za vámi jezdil metrem nebo...“ Nechala jsem tátu povídat o tom, že je peklo jezdit po Praze autem, a v myslí si vybavila Tomáše.

Po Mikuláši jsme měly s Kátou tolik práce, že jsme se s Tomášem jen mýjeli. On navíc zastupoval Adrianu v její nepřítomnosti

a vyzkoušel si, jak chutná šéfovská role. Načež nám oznámil: „Nic moc. Radši budu fotografem na plný úvazek.“ Nebyl čas na nic jiného než pár vět na pracovišti, a přesto jsem mezi námi cítila rostoucí napětí. Pozitivní napětí. Takové, kdy si začínáme uvědomovat, že nám je spolu dobře. Těším se, až se vrátíme z našich cest, až uděláme další krůčky.

Na letišti vše proběhlo hladce. S Kátou jsme si ještě stihly dát espresso macchiato a velkou koblihu. Zbožňuju koblihy. A nyní sedím u okna, což i tohle z nás s Kátou dělá dokonalou dvojku, neboť já se chci sem tam zadívat na oblaka, kdežto ona raději zavře oči a poslouchá hudbu.

Vše bylo dokonalé.

Mám ráda startování a přistávání letadla. V obou případech je znát síla motorů. Od mého prvního letu jsem si představovala, že jsem pilot, který tohle obojí mistrně ovládá. Když jsme se „usadili“ ve výšce, Káťa provokovala: „Lucko, a teď už tě čeká až do přistání jen nudný let.“ Tohle byla naše první společná zahraniční služebka. Začala jsem snít, jaké to bude, když vtom jsem ucítila vtíravý pocit *Někdo se na mě upřeně dívá.*

Otočila jsem se. Zkoumala jsem pasažéry. Všichni buď měli sluchátka a zavřené oči anebo si hráli na mobilech, četli si či se bavili. Nikdo se mi nezdál povědomý.

Až na jednu tvář!

To snad není možné! Usmála jsem se. Štouchla jsem do Káti. „Co je?“ Ukazováčkem jsem ukázala diagonálně přes uličku. Hned věděla. „To je ta saxofonistka s jantarovýma očima.“ Ihned ji poznala, i když jsem jí o ní jen letmo vyprávěla během naší mikulášské večeře a malé oslavy u mě. Saxofonistka se na nás usmála. A Káťa mi pošeptala. „To je ale charismatická ženská. Bože, člověk z ní nemůže spustit oči. A ty její, jako by se do tebe zavrtávaly. Fakt se mi líbí.“ Rozesmála jsem se, až se na mě pár pasažérů zamračilo. Tak i Kátu zaujala! „Kam razíte?“ zeptala jsem se jí přes uličku.

„Do Londýna,“ zasmála se a muž vedle Káti taky.

„No jo, to byla hloupá otázka, ale já to myslela jinak, než jsem to řekla.“

„Já vím, ale i tak mi to nedalo.“

„Nechcete, aby si ta vaše známá sedla k vám?“ navrhl nám postarší muž, který seděl s námi na trojsedačce. „A vám by to nevadilo?“ zeptala se Káťa a očividně doufala, že si to nerozmyslí. „Mám sedět na sedadle u uličky tady nebo tam? Prašť jako uhod.“

„Děkujeme,“ a myslela jsem to opravdu upřímně, neboť jsem se těšila, až si k nám saxofonistka přisedne. Kruci, jak že se jmenuje? Na to jsem se jí hned zeptala, jakmile se přemístila. Jenomže Káťa si přisadila: „My o vás totiž mluvíme jako o saxofonistce.“ Rozzářila se. „To se mi líbí.“

A zase jsme nevěděly nic. Na ni se ale nešlo zlobit. Usmála se a nejen chlapi, ale i my ženský jsme roztály. Při denním světle jsem si ji mohla lépe prohlédnout. Vlasy si vyčesala do rozčuchaného drdolu, z něhož spadaly prameny vlasů k ramenům. Účes tak odhalil tvář s jemnými pihami na nose a očima s hypnotizujícím pohledem. Všechno dnes sladila do lososové barvy: rtěnku, tvářenku, svetr, náramek i prstýnek. Vypadala úchvatně. Tušila, že ji obdivuji, a Káťa tomu dala další korunu. „Možná ani netušíte, jak jste nás obě zaujala. A myslím, že nejen nás.“

„Tuším,“ smála se. „Působím tak na lidi, silným, někdy až trochu zvláštním dojmem.“ Mrkla na nás, byla pěkně hrdá na to, jak svůdně vypadá. „Co kdybychom si tykaly?“

Byly jsme pro. S Káťou jsme se představily, ona však zůstala u svého: „Líbí se mi být záhadná. A vy dvě mě navíc nazýváte saxofonistkou. To беру.“

Užívala si i tu svou mystickou auru, a my ji v tom ještě podporujeme. Sympaticky s pohledem upřeným hlavně na mě řekla: „Slibuju vám, že pokud se setkáme potřetí, dozvíte se o mně všechno, co budete chtít.“ Káťa se zatvářila skepticky, ale ona zavrtěla hlavou a sebejistě dodala: „My tři se ještě setkáme, věřte mi.“ Začaly jsme si povídat o Londýně. Nezdálo se, že by se tam vysloveně těšila.

Záhy to vyšlo najevo: „Nejedu tam pracovně jako vy, ale za mrtvým dědou.“ Káťa se až trošku odtáhla a vykulila oči. Saxofonistka si uvědomila, jak divně to vyznělo. Z jejího smutného pohledu bylo zřejmé, že se jí o tom nechce mluvit, ale pustila se do toho. „Můj děda rád jezdil do Berlína, Paříže a Londýna. Nebyl profesionálním fotografem, ale rád fotil. Hlavně černobílé fotky. Říkal mi, že například Amsterdam nebo Benátky jsou plné barev, a to si vyžaduje fotit na barevný film. Jo, jo, děda fotil postaru,“ zasmála se, když jsem pozvedla obočí při slově „film“. A poté pokračovala zase vážněji. „Zato Londýn, Paříž a Berlín prý nabízejí spoustu příležitostí i pro černobílé fotky. Děda ale neměl zdravé srdce. Před čtyřmi roky náhle zemřel na Trafalgarském náměstí. Zítřka je výročí, a tak jako každý rok touhle dobou letím do Londýna, abych položila maličký kvítek na schody, kde zkolaboval.“

Byly jsme s Káťou naměkko. „To je krásná tradice. Smutná, ale krásná.“

Saxofonistka se zadívala na Káťu, očividně z ní začaly opadávat napětí a žal. „Když tam sedím a pokládám kvítek na schody, neberu to smutně. Horší je o tom mluvit. Tam na Trafalgáru jde o takový můj vzpomínkový pozdrav. Rituál. V duchu si říkám: Dědo, tak čau. Jakkpak se ti asi vede? Doufám, že se tam nahoře máš hezky. Je mi líto, že jsi tam odešel daleko od domova, ale ty víš, jak jsme tě měli rádi.“ To už se smála, oči zaplnily slzičky, ale jakmile stekly a setřela je, opět se usmívala. „Pak si jdu dát na dědovu počest uzenu šunku s bramborovou kaší. To bylo dědovo nejoblíbenější anglické jídlo.“

„To si musíme taky dát,“ nadchla jsem se. Káťa souhlasila. „Konečně někdo přišel s něčím jiným, než jsou ty slavné fish and chips. Nechápu, co na nich všichni mají. Když jsem si je dala, měla jsem pak pocit, že mám v žaludku tunu oleje a vagón kamenů.“ Rozesmály jsme se. Směrem k saxofonistce jsem utrousila: „Je to přehnaně řečené, ale jinak s tím souhlasím. Taky jsem po fish and chips měla těžký žaludek.“ Chvíli jsme se ještě bavily o jídle, o hezkých místech v Londýně a dalších tématech. Konečně jsme si začaly tykat. Čas

letěl, ostatně jako je tomu vždy, když se člověk potká s někým příjemným. Do přistání zbývalo dvacet minut, když vtom...

Ozval se chrastivý zvuk. Letadlo mírně pokleslo. Lidi na palubě ztichli. Letušky se usmívaly, ale znám tento typ úsměvu: profesionální odhalení zubů. Káťa trochu zbledla. Víím, že je pro ni létání tak trochu stres, takže se nyní musela pěkně bát. Protože i ve mně, která si cestování letadlem naopak užívá, se zvedla vlna strachu.

„Vážení cestující, mluvím k vám kapitán letadla. Prosím, zachovejte klid. V letadle došlo k menšímu mechanickému poškození, ale v žádném případě nehrozí žádné komplikace. Prosím vás ještě jednou o zachování klidu.“

Opět to zašramotilo, zhoupli jsme se a...

...nejeden z cestujících začal panikařit. A do toho jeden muž v angličtině se silným přízvukem zahřměl: „*Hello, can anyone explain to us what kind of mechanical damage it is? We have a right to know it.*“

Letuška nahodila hraný vřelý úsměv a ujistila ho: „*Sir, don't worry. Everything is alright.*“

Obě letušky, které stály poblíž, vypadaly klidně.

Bum! Tak tohle byla pecka. Letadlo se naklonilo doprava. Spousta cestujících vykřikla. Káťa taky. Já zadržovala strach. Na mou mysl však dorážely myšlenky typu: *Aha, proto mě táta vezl na letiště. Loučil se se mnou... Ještě, že jsem se usmířila s Lenkou, nechtěla bych umřít s tím, že jsme byly na sebe naštvané... Už se nestihnu naučit tai-či. Prostě samé „optimistické“ náznaky, abych taky začala panikařit. Káťa mě vzala za ruku.*

Tři po sobě menší rány a zhoupnutí nahoru dolů. Káťa mi pošeptala: „Jestli se nám něco stane...“ Její hlas přerušil naléhavý hlas kapitána: „Dámy a pánové, zachovejte prosím klid! Vše máme pod kontrolou. Za deset minut přistaneme na Heathrow.“

Následovalo zaskřípání a další zhoupnutí nahoru a dolů. „Lucko, jestli se nám něco...“

„Nic se nám nestane,“ zazněl úplně klidný hlas vedle. Jak jen to ta ženská dělá? Napadlo mě, když jsem se zadívala do ledově klidných

očí naší známé-saxofonistky. „Jak to víš?“ dorážela Káta, kterou oči-vidně štvalo, že někdo nemá strach jako ona.

Letadlo se zachvělo a prudce se zhouplo dolů. Většina lidí vykřikla. „Dámy a pánové, začínáme klesat. Prosím, snažte se být klidní, tyto prudší sestupy nesignalizují vážné nebezpečí. Je to, jako když jedete po hrbolaté cestě autem.“

„Vždyť říkám, že to letadlo nespadne.“ Káta se nadechovala, ale přišla k nám letuška a kontrolovala, zda máme dobře zapnuté pásy. „Nebojte se, slečno, jde o malou technickou vadu a k tomu jsme se dostali do turbulence. Je to jen souhra náhod,“ usmívala se na Kátu. Tentokrát už to však nebylo „profesionální vycenění zubů“, ale upřímný úsměv.

Do přistání zbývalo pět minut, kdy letadlo klesalo prudčeji, než je obvyklé. Pět dlouhých minut. Příliš dlouhých minut! I když mi částečně pomohlo, že mi to nedalo a uvažovala jsem, jak někdo může být tak klidný jako saxofonistka.

Letadlo se zachvělo. Pod sebou jsem uviděla přistávací plochy. Klesali jsme prudce dolů. Slyšela jsem vzlyk, utěšující věty v češtině i angličtině. Káta mě držela pevně za ruku. Okem jsem zavadila o saxofonistku. Mrkla na mě. Bože, ta ženská je tak záhadná. Stačil mi jediný její pohled a naprosto jsem se uklidnila.

Bum! Prudce jsme dosedli na dráhu a letadlo začalo brzdit. Trochu nás to hodilo dozadu, ale jinak jsme již hladce dojížděli po betonové ploše. Zastavili jsme. Několik cestujících vykřiklo a ještě víc jich zatleskalo. „Dámy a pánové, děkuji, že jste využili našich služeb. Omlouvám se vám za nepříjemnost během letu, ale vidíte, že šlo opravdu jen o menší technické potíže. Doufám, že budete na tuto zkušenost vzpomínat s úsměvem.“

„Jak kdo,“ hudrovala Káta, ale již zertovným tónem. Zase to byla ona. I když se nyní na naši sousedku mračila: „Jak můžeš být tak klidná? A proč jsi tvrdila, že to letadlo nespadne, když každý tady jančil?“ Saxofonistka si dala ruku na hrud'. „Jak jsem vám slíbila, až se setkáme potřetí, povím vám své jméno a všechno, co chcete

vědět. Teď se naše cesty rozcházejí. Přeju vám hezké focení. A dám vám jeden tip: Jestli chcete vyfotit krásnou předvánoční anglickou atmosféru menšího města, zajedte si do Canterbury. Není to až tak daleko od Londýna a je tam krásně, když nasněží.“

Zvedla se, usmála se a šinula si to uličkou k východu z letadla. Potichu jsme ji pozorovaly, než nám zmizela z dohledu. „Je krásná, přitažlivá, sympatická, ale divná.“ Naprosto jsem s Kátou souhlasila. Působí trochu až podivínsky. Vrtalo mi hlavou, zda se s ní ještě opravdu setkáme, abych se konečně dozvěděla, jak se jmenuje. To její vytáčení mě štvalo, ale na druhé straně mi bylo líto, že už odešla. Proč ale působila tak sebejistě, když říkala, že nám vše prozradí, až se setkáme potřetí?

Londýn nás přivítal mrazivým větříkem a lehkým sněžením. Vločky nám poletovaly na čepice a já jsem se modlila, aby nasněžilo víc sněhu. A nejen kvůli focení. Být v Londýně pokrytém sněhem? Moje romantická duše milující zimu by se tetelila radostí.

* * *

V hotelu vládla předvánoční atmosféra. Vsadili tu na trošku netradiční výzdobu v barvách bílé, šedé a stříbrné s kontrastní fialovou. „To vypadá nádherně,“ uznale zhodnotila Káta a já přikývla. Působilo to nezvykle, ale elegantně až aristokraticky. Vysoké umělé stromky v bílé barvě u vchodu, recepcce a schodiště byly ozdobené koulemi v různých tónech fialkové. Po stěnách visely stříbrné řetězy se stejnými koulemi jako na stromku. Ovšem nejvíce se mi líbily vázy s velkokvětými bílými liliemi, uschlými větvíčkami nastříkanými na bílo a na nich opět visely fialové ozdoby. Chvíli jsem na tu krásu zírala a říkala si, jak je zajímavé, když někdo experimentuje, aby vytvořil netradiční výzdobu.

Postarší recepční se šedivými vousy působil až vánočně laskavě a pohodově. Prozradil nám, že se zde Češi často ubytovávají a většina z nich mu byla sympatická. Oslovoval nás „Miss Lucy“ a „Miss

Catherine“, protože zejména moje příjmení mu znělo jako jazykolam. Po vřelém přivítání jsme zamířily na pokoj. I ten působil příjemně a navíc jsme tu měly na stolku u okna pozdrav hotelu: mísu s ovocem a dvě čokolády, na jejichž obalu byla vyobrazena vánoční hvězda, jmelí a *Merry Christmas*. Naše postele rozděloval stůl, na němž stála zmenšenina umělých stromků z recepce a na každé straně balíček s typickými máslovými sušenkami. Nad stolem visely vydařené fotky bílých lilií. Koukla jsem z okna a uviděla rušnější uličku olemovanou XXL kamennými květináči s miniaturními smrčky. Jejich vrcholy zdobila světla ve tvaru hvězdy. Pořád sněžilo a vše začala zahalovat bělostná pokrývka. Kolem právě procházela skupinka muzikantů hrající skladbu *Jingle Bells*. Opřela jsem se ramenem o zeď, přišla ke mně i Káťa a začaly jsme si broukat s muzikanty.

Měla jsem super náladu. Přežila jsem let (ráda trochu přeháním, když prožiju něco nepříjemného), teď si vybalím a hned půjdeme fotit. Udělám si takové zahřívací kolo. Nejdřív ale napíšu mámě, že jsem dorazila do Londýna živá a v pořádku. Když jsem otevřela tašku, ztuhla jsem. Ne děsem, spíš překvapením. „Káťo, to jsi mi tam dala ty?“

„Co?“ Káťa přešla ke mně a podívala se do mé velké cestovní kabely. „Ne,“ zavrtěla hlavou a konečně jí došlo, proč jsem tak překvapená. Avšak mile.

